

Sygn. akt II Ka 337/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2023 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Karol Troć
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Anny Suchomskiej

po rozpoznaniu w dniu 21 lipca 2023 r.

sprawy **R. K.**

oskarżonego z art. 244 kk w zw. z art. 12 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 30 stycznia 2023 r. sygn. akt II K 307/22

I. w zaskarżonej części utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 200 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 337/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 30 stycznia 2023 r. w sprawie II K 307/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>obraży przepisów prawa procesowego mającej wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>a) art. 398 § 1 kpk w zw. z art. 399 § 1 kpk a contrario w zw. art. 14 § 1 kpk w zw. z art. 6 kpk wyrażającą się skazaniu R. K. za czyn wykraczający poza granice oskarżenia i nie objęty aktem oskarżenia oraz zakwalifikowany z przepisów co do których zastosowania oskarżony nie został uprzedzony, co stanowiło orzekanie bez żądania uprawnionego oskarżyciela, a tym samym naruszenie kardynalnej zasady skargowości oraz pozbawiało R. K. prawa do obrony;</p> <p>b) art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 pkt. 1 kpk polegającą na nie wzięciu pod uwagę przy ferowaniu wyroku wszystkich ujawnionych w toku przewodu sądowego i mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie okoliczności, oparciu poczynionych ustaleń faktycznych na dowolnie przeprowadzonej ocenie dowodów oraz wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>niedostatecznym uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy w tym okoliczności dla oskarżonego ewidentnie korzystnych, rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, nienależytej analizie i ocenie poszczególnych dowodów, w szczególności wyjaśnień oskarżonego, co skutkowało niesłusznym uznaniem R. K. za winnego przypisanego mu występku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Na wstępie warto przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem SN, ramy postępowania jurysdykcyjnego, w myśl zasady określonej w art. 14 § 1 kpk, są określone przez zdarzenie historyczne opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu. W konsekwencji, sąd nie jest związany ani szczegółowym opisem czynu zawartym w akcie oskarżenia, ani kwalifikacją prawną nadaną temu czynowi przez oskarżyciela. Bezpornie skazanie za czyn inny niż zarzucany, stanowiące naruszenie zasady skargowości, a następnie uchybienie będące bezwzględną przyczyną odwoławczą (art. 439 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k.), nastąpi wówczas, gdy sąd wyjdzie poza granice oskarżenia, to jest poza jego podstawę faktyczną, a nie poza wskazaną w akcie oskarżenia podstawę prawną odpowiedzialności karnej. Jeśli zatem sąd orzekający inaczej niż oskarżyciel postrzega zakres i przesłanki odpowiedzialności karnej oskarżonego za popełnienie zarzucanego mu czynu, to</p>		

oczywiste jest, że pociągnięto to konieczność zastosowania odmiennej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego, do czego sąd jest nie tylko uprawniony, ale wręcz zobowiązany (art. 413 § 2 pkt 1 in fine i art. 342 § 1 k.p.k.) Zakres związanych z tym uprawnień (i obowiązków) sądu orzekającego obejmuje także uznanie, iż zarzucany jako jeden czyn (jedno zdarzenie historyczne) stanowi kilka, w odmienny sposób - niż w akcie oskarżenia - kwalifikowanych czynów zabronionych, byleby tylko każdorazowo był spełniony ów warunek w postaci utrzymania się w granicach oskarżenia. W związku z powyższym, warunkiem pozostania w granicach oskarżenia, o których mowa w art. 399 § 1 k.p.k., jest istnienie (zachowanie) choćby części wspólnych znamion czynu zarzucanego i przypisanego, zaś podstawa faktyczna odpowiedzialności, na której zbudowane zostało oskarżenie, tylko wtedy nie ulegnie zmianie, jeżeli chociaż część działania lub zaniechania przestępczego pokrywa się z takimi zachowaniami zarzucanymi w akcie oskarżenia. Istotne jest zatem to, by opisy czynów zarzucanego i przypisanego miały jakiś wspólny obszar, wyznaczony cechami (znamionami) tych czynów i aby fragmenty obrazów tychże czynów, chociaż częściowo nakładały się (wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 23 września 1994 r., II KRN 173/94, OSNKW 1995, z. 1-2, poz. 9 i 9 czerwca 2005 r., V KK 446/04, OSNKW 2005, z. 11, poz. 110 oraz S. Śliwiński, Polski proces karny przed sądem powszechnym. Zasady ogólne, Warszawa 1948, s. 205 i n.) (wyrok SN z 10.10.2016 r., IV KK 152/16, LEX nr 2148637). W toku postępowania

apelacyjnego dokonano analizy, czy zdarzenie faktyczne, opisane przez prokuratora

w akcie oskarżenia, stanowi to samo zdarzenie faktyczne, które przypisał oskarżonemu Sąd I instancji. Jej wyniki są następujące. Otóż nie ulega wątpliwości, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a także pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym to zarzucony i ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny nakładają się na siebie, stanowiąc jedność, dowody, które prokurator wskazywał jako fundament dowodowy aktu oskarżenia z tymi przeprowadzonymi w postępowaniu jurysdykcyjnym, że w obydwu przypadkach chodzi o to samo zdarzenie faktyczne, a tym samym brak jest podstaw do stwierdzenia, że ów Sąd wyszedł poza granice oskarżenia – czyn ów polegał na całokształcie niewłaściwych, bezprawnych zachowań oskarżonego względem pokrzywdzonej, których katalog nie mógł być uznany za zamknięty poprzez opis z aktu oskarżenia. Bezsprzeczne jest również, że rodzaj przestępczej działalności oskarżonego, mającej miejsce w czasie postępowania sądowego, pokrywała się z zachowaniami podsądnego zaprezentowanymi w skardze prokuratorskiej, inicjującej niniejsze postępowanie, przy czym niezmienny był podmiot czynu, jak również osoba pokrzywdzona. Nie można też zgodzić się z obrońcą, że wiadomości wysłane przez oskarżonego do pokrzywdzonej, a zawarte w aktach sprawy na kartach 179-180, są oderwane od zdarzenia faktycznego objętego zarzutem, skoro zachowania oskarżonego dzieli okres prawie roku czasu, bowiem nie było to zachowanie jednostkowe, ale kolejne z

ciągu zachowań, a doprecyzowanie czasookresu czynu w wyroku było wręcz obowiązkiem Sądu I instancji, który powstał na skutek kompleksowej analizy materiału dowodowego. Sytuacja ta często ma miejsce przy czynach zabronionych o strukturze złożonej, jak przy czynach ciągłych czy o weloczynowo określonych znamionach, np. przy przestępstwie znęcania się czy niealimentacji i zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą dookreślenie czasu jego popełnienia datą sprzed wyrokowania nie stanowi wyjścia poza granice tożsamości czynu.

Za całkowicie bezzasadne należało uznać podniesienie w apelacji zarzutu obrazu

art. 399 kpk, nakładającego na sąd obowiązek uprzedzenia na rozprawie stron

o możliwości zakwalifikowania czynu według innego przepisu prawnego, przy zachowaniu jednak granic zaskarżenia, gdyż z protokołu rozprawy z dnia 23 stycznia 2023 r. (k. 193v) wynika jasno, że strony zostały uprzedzone o możliwości zakwalifikowania czynu zarzucanego w akcie oskarżenia w formie przyjętej następnie w zaskarżonym wyroku za podstawę skazania. Myli się obrońca sugerując, jakoby inne zakwalifikowanie przez Sąd Rejonowy czynu przypisanego oskarżonemu oraz doprecyzowanie daty tego czynu stanowiło dla niego zaskoczenie i fakty te nie były brane przez oskarżonego, jak i jego obrońcę pod uwagę w ramach realizowania prawa do obrony. Pokrzywdzona w toku postępowania przed Sądem I instancji dwukrotnie, na początku i na końcu procesu zeznawała i składała na piśmie dowody przeciwko oskarżonemu wskazując, iż w dalszym ciągu R. K.

dzwoni do niej i wysła wiadomości, a Sąd te dowody przyjmował. Sąd zwracał się też o dokumenty i informacje, obejmujące bieżący czas, co wyraźnie wskazywało, że nie tylko czasokres z zarzutu aktu oskarżenia, ale i czas bieżący, pozostaje w zainteresowaniu Sądu, co jeśli nie oskarżonemu, to już profesjonalście wyraźnie wskazywało, że z tych dowodów Sąd zamierza zrobić użytek procesowy, wobec czego istniała możliwość, by wnioskować o przeprowadzenie kontrdowodów. Wreszcie należy zwrócić uwagę na dwa kolejne fakty, a mianowicie - we wszystkich fazach postępowania oskarżony występował z tym samym obrońcą, który jest autorem apelacji, co dodatkowo przemawia za przyjęciem, że podnoszone w omawianym zakresie okoliczności były na bieżąco znane zarówno oskarżonemu, jak i jego obrońcy. Obrońca oskarżonego, podobnie jak i sam oskarżony miał możliwość wypowiedzenia się, zgodnie z treścią art. 367 kpk, zarówno w toku rozprawy głównej, a także po zakończeniu postępowania dowodowego, tj. pomiędzy przewodem sądowym a wyrokowaniem, co do każdej kwestii podlegającej rozstrzygnięciu. Z tego uprawnienia, jak wynika z protokołu rozprawy w dniu 23 stycznia 2023 r. nie skorzystał (k. 193v), jednocześnie w tymże dokumencie brak jakichkolwiek zapisów, które choćby uprawdopodobniały tezę, iż ktokolwiek ograniczał mu swobodę wypowiedzi albo też w inny sposób utrudniałyby realizację przysługujących jako stronie praw. Nadto, pomimo iż ciągle dysponował prawem złożenia wniosków dowodowych, nie dokonał takiej czynności ani na łamach wniesionego środka zaskarżenia, ani też w toku rozprawy

apelacyjnej, nie wykazał też, że istnieją dowody, których rzekomo nie mógł zawnioskować, a których przeprowadzenie miałyby istotne znaczenie dla dokonania ustaleń faktycznych, wobec czego nie można uznać za wykazane, że rzekome naruszenie proceduralne w zakresie prawa do obrony miało jakikolwiek wpływ na treść wyroku. Procedura karna nie przewiduje po stronie Sądu obowiązku pytania strony przy każdej czynności, czy chce zająć jakiegokolwiek stanowisko w sprawie, skoro nie wykazuje ona ku temu żadnej chęci (wyrok SA w Warszawie z 12.11.2012 r., II AKa 325/12, LEX nr 1238313). Wobec wskazanych okoliczności zarzuty w omawianym zakresie nie mogły spotkać się z akceptacją Sądu Okręgowego.

Odnosząc się do drugiego zarzutu, należy podnieść, że istotą kontroli odwoławczej prowadzonej przez sąd drugiej instancji nie jest ponowne, merytoryczne rozpoznawanie sprawy - przeprowadzanie oceny materiału dowodowego i dokonywanie ustaleń faktycznych, lecz ocenienie trafności skarżonego wyroku przez pryzmat zarzutów apelacyjnych i uchybień uwzględnianych z urzędu (postanowienie SN z 7.06.2017 r., III KK 93/17, LEX nr 2375930). Skarżący tymczasem jedynie podniósł zarzut, jednakże w żaden sposób nie wskazał i nie uzasadnił, na czym faktycznie rzekome uchybienia miałyby polegać.

Nie sposób uznać zasadności zarzutu obrazy przepisów postępowania, opartego wyłącznie na subiektywnym stwierdzeniu strony procesowej, bez wykazania nieprawidłowości po stronie Sądu meriti. Jednakże dokonując

kontroli zaskarżonego wyroku z urzędu, Sąd Okręgowy, stwierdził, że Sąd Rejonowy w sposób staranny zgromadził i przeprowadził wszelkie dowody, które pozwoliły na wyjaśnienie okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego została przeprowadzona prawidłowo, wnikliwie i rzetelnie, a Sąd Rejonowy szczegółowo w pisemnych motywach zapadłego orzeczenia wskazał, jakimi przesłankami kierował się uznając jedne dowody za wiarygodne, a innym tego waloru odmawiając. Po skonfrontowaniu treści zarzutu z całością akt sprawy, należało zarzut uznać za oczywiście bezzasadny.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk na samym początku należy podnieść, że stawianie łącznie takiego zarzutu z zarzutem naruszenia art. 7 kpk jest nieprawidłowe, gdyż zarzuty te wzajemnie się wykluczają. Jeżeli bowiem skarżący kwestionuje ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji dotyczy nie art. 5 § 2 kpk, lecz art. 7 kpk, natomiast gdy skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych wynikających z rzetelnej oceny dowodów – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwości, ale rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je powziąć - wówczas należy postawić zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk. Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie powziął takich wątpliwości. W świetle okoliczności wyłaniających się z akt sprawy Sąd Okręgowy również nie dostrzega, ażeby takowe wątpliwości występowały. W związku z czym

obrońca nie mógł liczyć, że zarzut ten zostanie uwzględniony.		
Wniosek		
o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
niezasadność zarzutu powodowała niezasadność wniosku.		
Lp.	Zarzut	
2.	rażąca surowość, a tym samym niewspółmierność orzeczonej R. K. kary roku pozbawienia wolności w sytuacji gdy stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, okoliczność jego popełnienia, uzasadniały wymierzenie oskarżonemu kary ograniczenia wolności.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Bezzasadnym był również zarzut dotyczący niewspółmierności wymierzonej oskarżonemu kary 1 roku pozbawienia wolności. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). W przekonaniu Sądu Okręgowego, nie można tego powiedzieć o represji		

karnej wymierzonej R. K. w zaskarżonym wyroku. Wszystkim przesłankom łagodzącym i obciążającym oskarżonego Sąd I instancji nadał właściwą rangę i znaczenie, żadnej z nich nie przecenił, żadnej nie zdewaluował. Rozważając sięgnięcie po uregulowanie z art. 37a kk, Sąd za każdym razem obowiązany jest do indywidualnego podejścia i całościowego przeanalizowania konkretnego przypadku. W sprawie niniejszej zdaniem Sądu Okręgowego brak było argumentów, aby oskarżonego potraktować łagodniej aniżeli ustawodawca przewidział to w zagrożeniu ustawowym. Należy zauważyć, że oskarżony był uprzednio wielokrotnie karany, wobec niego w przeszłości stosowano już karę wolnościową, która jednak nie spełniła celów zakładanych przez Kodeks karny, o czym świadczy niniejsze postępowanie. Okazał tym samym lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego, w tym do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 8 października 2018 r. w sprawie II K 702/18 i zawartych w nim w pkt II i III zakazów. Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, jedynie kara pozbawienia wolności, jako najsurowsza rodzajowo, mogła zostać orzeczona w tej sprawie wobec oskarżonego, a jej wymiar odpowiadał okolicznościom tej sprawy i celom przyświecającym prewencji generalnej, jak i stricte odnoszącym się do osoby R. K.. Nadto będzie stanowiła dla niego asumpt do przemyślenia swojego zachowania i odmiennego usystematyzowania istotnych w życiu wartości, a

<p>nadto ugruntowania właściwych i pożądaných społecznie postaw.</p> <p>Z kolei środki karne wobec celu, jaki mają osiągnąć, tj. zapobieżenia jakimkolwiek kontaktom oskarżonego z pokrzywdzoną, słusznie zostały orzeczone. Ich zaś czasookres jest jednocześnie wymiernym dla rodzaju zachowań, jakich dopuścił się oskarżony w stosunku do pokrzywdzonej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Mińsku Mazowieckim.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Niezasadność zarzutu powodowała niezasadność wniosku, zwłaszcza że był on niekompatybilny z treścią zarzutu próbującego wykazać, że winna być orzeczona inna kara.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 30 stycznia 2023 r. w sprawie II K 307/22 – w zaskarżonej części	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
---------------------------------	-------------------------

II.	<p>- apelacja obrońcy oskarżonego okazała się całkowicie bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk oskarżony ponosi koszty sądowe postępowania odwoławczego w całości. Warto podkreślić, że z przepisu art. 636 kpk wynika zasada obciążenia osób skazanych kosztami sądowymi, zaś odstępstwo od niej winno mieć wyjątkowy charakter, uwarunkowany istnieniem przesłanek z art. 624 § 1 kpk (wyrok SA we Wrocławiu z 18.06.2019 r., II AKa 92/19, LEX nr 2718331). W stosunku do osoby oskarżonego takich przesłanek Sąd Okręgowy nie dostrzegł.</p> <p>- z tych względów na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 123) i § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 663) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł (opłata w kwocie 180 zł i kwota 20 zł za ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym).</p>
-----	--

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	w zakresie czynu z pkt I zaskarżonego wyroku	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana